

BÖYLE BİR ÜMMETİZ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 17.03.2013 tarihli (204.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seydidina Muhammedin ve ala alihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Bir insan Müslüman olunca o insanın fiziki yapısında, biyolojik niteliğinde herhangi bir değişiklik olmuyor. Müslüman insanların ilave bir gözü veya bir kulağı yok. Müslüman insanların kan basıncında da farklılık yok. İnsan olarak, aynı insanız. İmtihan olarak yaşadığımız dünya da aynı dünyadır. İman etmek, Müslüman olmak, bir insanın bedeninde veya fiziki çevresinde herhangi bir değişiklik yapmıyor; ama idrakinde, dünyaya ve olaylara bakışında değişiklik yapıyor. Müslüman insanın dünya anlayışı, insanlık anlayışı, insan olmanın hakkını verme anlayışı değişiyor. El aynı el, baş aynı baş, göz aynı göz; ama tutarken farklı tutuyor, görürken farklı görüyor, düşünürken farklı düşünüyor. Eğer Müslüman insan, kâfir insanla yani, Müslüman olmayan insanla bakarken, aynı bakıyorsa onda Müslümanlık yok demektir. Eğer Müslüman tutarken, elini kullanırken Müslüman olmayanların tuttuğu şekilde tutuyorsa bu Müslümanlık, o elde yok demektir.

Müslüman konuşurken yalandan uzak duran ve sözünün kölesi olan bir insandır. Eğer bir Müslüman, verdiği söze veya randevusuna aykırı durmakta sakınca görmüyorsa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ona "kâfir" bile demiyor. "Bu münafıklık alametidir." diyor. Çünkü kâfirlik bile bir seviyedir nihayetinde. Münafıklık, kâfirlikten daha alt tabakaların hastalığıdır. Sözünde durmamak, yani Müslüman kafanın içindeki dilin verdiği söze bağlı kalma zorunluluğu hissetmemesi; bırakın Müslümanlığı, kâfirliğin bile bir alt kademesi olan ve berbatın en berbatı, cehennemın derakatinin en alt derecesi olduğu için Peygamberimiz "Münafıklık hastalığıdır." diyor. Çünkü İslam, insanın fiziğini değiştirmiyor. Hatta sakal bile İslam işareti olarak alındığında bu, tek işaret kabul edilemez. Papazlar, hocalardan daha uzun sakallara sahipler. O zaman papazların çok iyi bir Müslüman olduğunu mu söyleyeceğiz? Cübbeyi nihayetinde papazlar da giyiyor. Cübbe de tek başına İslam işareti değil, şalvar da tek başına İslam işareti değil, tırnağını kesmiş olmak da İslam işareti değil; ama bunlar Müslümanın edeplerinden ve nezaket inceliklerindedir. Bu ayrı bir boyuttur şüphesiz.

İslam gözden ele, ayaktan kulağa kadar bütün organların Müslümanca kullanılmasının adıdır. Hayata bakarken Müslüman, Müslümanca baktığını hissetmelidir. Bir yerdeki trafik kazasını gören Müslümanla kâfir arasında (Allah'ın dinine girmiş bir insanın bir trafik kazasını izlemesi ile Müslüman olmayan birisinin bir trafik kazasını izlemesi arasında) çok fark var. Bu farklar nereden kaynaklanıyor? Müslümanın bir kere trafik kazasını izlemesi; orada merhamet gösterip o merhametten ötürü de yardımcı olması düzeyinde değildir. Bu kadarını kâfir de yapar; ama Müslüman bundan ibret de çıkarır, âhirete yönelik değerlendirme de yapar. Kâfir ise "Trafik kurallarına göre kim haklıydı, sigorta masraflarını kim ödeyecek?" bunu düşünür. "Sakat mı kaldı, sağlam mı kaldı?" diye ona bakar.

Mesela; kimse sakatlanmadı ve filan sigorta da ödemediye bu zararı, "Mesele bitti, geçmiş olsun." der kâfir. Bu kâfirin becerebileceği kadarıdır. Mü'min, Müslüman insan ise "Geçmiş olsun." demekle onu geçiremeyeceğini bilir. Bir dakika! Tamam, yasalara kasalara göre haklısın sen doğru. Bu dosya bir de Allah'ın dosyası olarak açılacak mı kıyamet günü? Açılacak! Arkadan mı vurdun, önden mi vurdun, kenarından mı dokundun, selektör yakmış mıydın, yakmamış mıydın? Bunlardan başka bir de Allah'ın soracağı sorular var. Dolayısıyla bir trafik kazası Müslüman olanla olmayan insan arasında değerlendirildiğinde, Müslüman olmayanda yasalara göre arkadan vurduğu için suçlu zaten.

"Sen, öndeki! Aniden çakı gibi mi durdun mu durmadın mı?" bunu sormak yok. Arkadan vurdu, sigorta da ödedi ve "Geçmiş olsun, geçmiş olsun." Allah'ın nazarında böyle değil ama. Çünkü yasalar, radarlar sürati kontrol eder; ama Allah, yarattığını birisiyle izletmeden de biliyor zaten. Dolayısıyla o dosyanın açıldığı gün, asıl mahkemenin hâkimlerin hâkimi Allah'ın mahkeme ettiği gün, o dosya bir daha açılacak. Dolayısıyla mü'min olmak, Müslüman olmak iki göz sahibi olmak değildir. İki gözü gören, üçüncü bir göz sahibi olmaktır. Mü'min olduğu zaman iki kulak yetmez insana, kulakları dinleyen bir kulağın daha olması gerekir. Mü'min insan;

dünyanın herhangi bir yerindeki olaya farklı bakar, merhameti farklıdır, tefekkürü farklıdır, yorumu farklıdır ve böyle olmalıdır da.

Kardeşler,

Nesil yetiştirirken de biz kendimiz üzerinden muhasebe yaparken de mesela; insanın cuma akşamları ya da her akşam Kur'an okuması, Müslümanlığının iyi olduğunu göstermiyor. Her akşam, her sabah Kur'an'a göre kendisini muhasebe eden Müslüman, iyi Müslümandır. Yani bizim Kur'an'ımız veya sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem, üzerimizde boyası görülmesi gereken değerlerimizdir. Filan kutlamamız, filan değerlendirmemiz yeterli değildir. Benim Peygamberim, üzerimde görülmelidir. Bir Müslüman yemeğe oturduğu zaman; onun sağ eli ve sol eli neler yapıyor, yemekte belli olur bu. Bir bardak sudan, Müslüman tanınır! O bir bardak suyu üç yudumda içerse bu, Peygamber terbiyesi görmüş bir insandır. Tek başına cennete girmesi için yeterli değil şüphesiz; ama bir bardak sudan analiz yapabiliriz. Nasıl bir gölden bir bardak su alıyoruz da laboratuvar da o suyun bütün niteliğini karşımıza çıkarıyor. Aynı şekilde bir bardak suyu kaldırıp ağzına götürün Müslümanın Anadolu deyimiyle "kaç paralık" olduğu anlaşılır. Sağ eliyle mi götürüyor suyu ağzına, "bismillah" diyerek mi başlıyor içmeye, üç yudumda mı içiyor suyu, "elhamdülillah" diyor mu sonunda? Bütün bunlar test konusudur. Peygamber aleyhisselam efendimizin kaç yılında doğduğunu, suyu sağ eliyle ve üç yudumda içtiğini bilmemiz, bizi cennete koymuyor. Çocuklarımıza bunları öğretmemiz eğitim değil, öğretimdir. Çocuğumuza Peygamber gibi su içmeyi öğrettiğimiz zaman; babalık, annelik, öğretmenlik veya vakıf hocalığı görevini yapmış oluruz. Eğer biz çocuğumuza bin hadis ezberletiyoruz, Bakara Suresi'ni de bülbüller gibi öttürüyoruz; ama Yahudi'yi, insanlığın yegâne düşmanı kabul etmiyorsan bu Bakara Suresi'ni niye ezberlettin ki sen?

"Bakara" kelimesi bir defa, Yahudi tiyniyetini göstermek için Kur'an'ın en uzun suresinin ismi yapılmıştır. Sen hâlâ "Bakara" deyince merada otlayan inekleri hatırlıyorsun. Kur'an'ımız ve sevgili Peygamber aleyhisselatu vesselam efendimizin hadis-i şerifleri, tarih kitaplarından alıntılar değildir, coğrafya bilgisi değildir! "Amazon neredeki bir ormanın adıdır? Filan nehir, filan nehirden ne kadar uzundur?" Bunlar, üniversite imtihanında çıkan sorulardır. Biz, nehirlerin hangisinin hangisinden uzun olduğunu coğrafya konusu olarak görürüz. Nehirleri yaratan Allah'ın; bize onları niçin akıttırdığını, neden kapımızın dibinden nehirler aktığını da iman konusu olarak görürüz, öğretiriz ve eğitiriz. Yani hem gelecek nesiller hem de kendimiz için öğretmek yükümlülüğünü taşıdığımız bir konudur bu.

Kardeşler,

Çok net bir şekilde şunu vurgulamamız gerekiyor. Müslüman olarak çokbilmişlik, paçamızı kurtaramaz bizim. Hiç bilme, çok yap daha iyi bu. Bu hususta, hepimize çok büyük ibret olması bakımından ve vurgulama noktası olsun diye söylüyorum. Ashabı kiram, Allah onlardan razı olsun. Nitekim oldu da. Olduğuna Kur'an şahit! Üç tanesi şöyle mükemmel, Ebu Hanife kadar içtihatlar yapmış değildirler. Ebu Hanife rahmetullahi aleyh onlardan, kat kat daha âlimdi; ama Ebu Hanife veya herhangi bir müçtehit, herhangi bir sahabinin (en cahil denecek sahabinin) tırnağı bile olamaz Allah katında. Ashabı kiramdan şöyle benim kadar hafız olan, beş yüz kişi yoktu. Keşke onların bir perşembe günü kesip attıkları tırnaklarının kenarındaki bir çöp olsaydım.

Bizi yücelten ilim değildir; bakışımızdır, görüşümüzdür. Onlara da "Allah diyor ki." deniyordu, bize de "Allah diyor ki." deniyor. Onlara "Allah diyor ki." dendiği zaman kırk kulak birden açılıyorlardı. Sanki sadece iki kulağı yok da çenelerinin altında, ellerinde de kulak varmış gibi oluyorlardı ve "Ne diyor Allah?" diye merak ediyorlardı. Bir nesil olarak çok bilmeden, az bildiklerini tıpkı nükleer enerji gibi kullandılar. Bir gram bile olmayan bir enerjiyle dünyanın etrafında yedi defa tur attılar adeta. İşte uranyum mudur nedir, şöyle bir gramı, bir gemiye dünyayı yedi defa tur attıracak nükleer enerji oldu, bilgiler. Biz çuvalarla dosyalarla hard disk dolusu bilgilerle çıktığımız yolda bize "Allah diyor ki" dendiğinde "Ama ama! Şimdi, var ya!" diye Rabb'inin huzurunda bir kulun, milyon sene yaşasa dahi söylemeyeceği şeyleri, Kur'an için söylüyoruz. "Kur'an mirası böyle taksim ediyor." diyen birisine "Ama, ama! İşte, ashabı kiram zamanında kadınlara onlar bakıyorlardı da az hisse verildi

de şimdi, şimdi işler farklı.” Keşke bir kelime bilseydin de “Allah diyor ki.” deyince “Doğrudur.” **صدق الله** deyip sussaydın! Keşke hafız **صدق الله العظيم** diye okuduğunu bitirdiği zaman gerçekten de **صدق الله العظيم** olduğuna iman etseydik! Kur'an çok doğru; ama sana dedikleri hariç! Senin malına, aile zevkine dokunmuyorsa Kur'an, harika kitaptır. Kazara dokunuverdiyse senin dediğine “Filan mezhebe göre böyle değilmiş ama.” diyorsun ve haydi o mezhebe doğru yol alıyorsun. Hele hele, unvanlı birisi de bir içtihad yaptı ise senin için, faizin de kapısı açıldı o zaman. “Ashabi kiram konut kredisi sorunu yaşamıyorlardı ki. Çöle gidiyorlardı, bir çadırı kuruyorlardı ve ailece orada yaşıyorlardı. E şimdi, konut zorunluluğu var.” Var tabii! Ateş zorunluluğu da var ama. Konut da zorunlu, ateş de zorunlu!

Bir kıyamet mahkemesi kurulacak ve orada Ebubekir'in imanı tartılacak şüphesiz. “Ölçün bu imanı, bakın.” denirse vay halimize o zaman, vay halimize! Bir Ebubekir'e göre ölçülürsek vay halimize! Bir Harise'ye göre ölçerlerse bizi, vay halimize o zaman! Allah **ارحم الراحمين** olduğu için, bu sözlerimizi ve bu bataklıklarımızı çoluk çocukluğumuza, cahilliğimize verip de mağfiret buyurursa; oh be o zaman kurtulduk inşallah!

Kardeşler,

Mü'min, Allah'ın gözüyle bakar. Mü'min Allah'ın “Tut.” dediğini tutar. Mü'min Allah'ın duymasına izin verdiğini duyar, onun dışında sağırdır mü'min. Kördür, eli yoktur mü'minin. Dünyayı da böyle görür, kendisini de böyle görür. Bu sebeple kardeşler, mü'minin altı perspektifi vardır. Bu altı perspektiften kastımız, yani mü'minin Allah'a göre görmesini ve Allah'ın rızasına uygun yaşamasını değerlendiren altı penceremiz vardır bizim.

Birincisi; Mü'minin kendisini gören bir gözü vardır. Ben, ayna olmasa da kendimi gören bir göz sahibi olmalıyım. Nedir kendimi gören göz sahibi? Ben kimim, kendime nasıl bakıyorum? Rabb'imın kulu ve Rabb'imın emaneti olan eli, Rabb'imın emaneti olan gözü, burnu, ağzı, kulağı olan filanca'yım. Ben, benim değilim; Rabb'ime aitim. Kendimi böyle görürüm. Aklım varsa bu aklımı bana; şans eseri, işte çok havadar bir yerde doğduğum için vermedi Allah. Aklımla elim ve ayağım arasında bir muhakeme yapacağı için bana, bu düzeyde akıl verdi. Ben yarın “Malından zekatını neden vermedin?” diye Allah'ın huzurunda hesaba çekileceğim gibi, “Ramazan'da niye oruç tutmadın?” diye tutmadıysam eğer hesaba çekileceğim gibi, sabah namazına kalkmamaktan dolayı hesaba çekileceğim gibi; var olan aklımı, Allah'ın rızası ve dinine hizmeti doğrultusunda ne kadar kullanıp kullanılmadığının da sorulacağı bir hesaba gideceğim ben.

Mü'min sadece “Tarlaların zekatını verdin mi, vermedin mi?” diye muhakeme edilmeyecek. Sen amcanın çocuklarından daha zekiydın, hatırlıyor musun? “E öyleydi tabii!” Daha çok yüksek puanlar alıyordun. “Öyleydi tabii.” Birinciliklerin, ikinciliklerin, yedinciliklerin vardı değil mi? “Evet, doğru.” Ne oldu o akıl? Sadece liseye girerken işine yaradı. Sadece üniversitede istediğin bölümü tutturdun. Sonra da evlenirken onu, tapu gibi kullandın. Filanca sınavda birinci olduğunda “Kafa kafa bu!” dedin. “Beyin taşıyoruz.” dedin; ama sonra Allah, dinine hizmette hiç görmedi senin o aklını. Sen hep puan toplamak için o aklı kullandın. Yahudi gibi cambazlık yapıp para kazanmak için, o aklını kullandın. Yahudi de akıllı. O da kurnaz; ama kurnaz Yahudi, cehennemde kaynıyor şimdi. Sâmi'ri'nin buzağısına tapınanlar, cehennemde kaynıyorlar şimdi! Allah'ın huzuruna çok akıllı olarak çıkmak, kurtarıcı değil ki. Aklını, kullanmış olarak çıkmak kurtarıcıdır.

Birinci perspektifim bu. Allah bana şöyle kayayı bile sıktığım zaman içinden taş çıkaracak bir bilek verdiyse bu, boğanınkinden de güçlü değil herhalde. Çok güçlü bilek sahibi olmak, boğaların sultanı olmayı gerektirmiyor değil mi? Aynı şekilde de yani, senin bileğinden bu ümmet ne kadar istifade etti? Hangi fakirin filanca eşyasını “Ben Allah rızası için taşıyayım.” dedin o bilekle? Hangi caminin inşaatına gidip de “Ben bu bileğin zekâtı olarak caminin şu taşlarını taşıyayım da cami bir yevmiye kar etsin.” dedin? Hangi hayır yapılırken “Çuvalları ben taşıyayım, Allah'ın verdiği bu bedeninin zekâtı budur.” dedin. Odur önemli olan! Mü'minin birinci perspektifi, hayata bakışı; kendi üzerinden olan bakışıdır.

Mü'min ikinci olarak da anne babasıyla, çocuklarıyla, yan kollarıyla beraber, hısımlarıyla beraber ailesine bakarken; onlara Allah'ın nimetlerinden bir nimetin içinde olarak bakar. Dağın başında bir kaya gibi

yaratılmak var; bir de anası, babası, çocukları, kardeşleriyle beraber, her biri mü'min bir insanın ortasında bir çiçek gibi yaratılmak var. Böyle bir aile ortamında yaratan Allah, ne görmek istiyordu? Ne kadar güzel doğum günleri kutlamayı mı bekliyor Allah? Yani, madem bu kadar güzel ailemiz var ve herkesin sağlığı sıhhati de yerinde; kimin doğum günü var onu kutla, kimin düğünü var oraya git. Herkes keyf-ü sefa içinde. Bu güzelliği, bu mutluluğu Allah ne için verdi? Bunu zevk-ü sefamız artsın diye mi, yoksa şükrü yapılan bir nimet olarak takdir edilsin diye mi verdi Allah? Anne babana karşı sorumluluklarını, çocuklarına karşı sorumluluklarını, yan taraftaki akrabalara, kardeşlere, teyzelere, amcalara, halalara karşı sorumluluklarını ve sılayı rahim bağını; bütün bunları hesap ettiğin zaman mü'mince ve Allah'ın nimetlerinin kadirini bilen birisi olarak yaşamış olursun. Aksi takdirde akraba, sılayı rahim, anne baba ve çocuklar konusunda, kapitalist ve liberal kafa ile düşündüğü zaman mü'min, yani mesela kapitalist ve liberal kafa ile nasıl düşünür mü'min? İki amcan var. Birisinin dev serveti var, öbürünün de garibanlıktan başka bir özelliği yok. "Selamun aleykum amca." dediğin zaman fakir bir amcaya selam verdiğin belli oluyor. Öbür, o popüler amcaya selam verirken ise "Selamun aleykum amcacığım! Nasılsınız?" diyorsun. Hatta selam verdiğinde, senden rahatsız olacak bir anlayış sahibiyse "Merhaba amca! Ellerinden öperim amca!" diyorsun. Tabi, tipine uyacaksın biraz. Hah! İşte sen, aile nimeti bilmeyen ve aileye nasıl bakacağına dair bilgisi, idraki olmayan bir göz sahibisin demek ki. Biz Ümmet-i Muhammed'iz sallahu aleyhi ve selem! Biz farklıyız! Sıradan bir ümmet değiliz; Ümmet-i Muhammed'iz biz. Kendimize bakışımız farklıdır. Ailemize bakışımız farklıdır. Her şeye bakışımız farklıdır.

Kardeşler,

Üçüncü perspektifimiz de biz ümmetiz ve ümmetimiz olarak bir aileyiz biz! Rengimiz farklı da olsa topraklarımız farklı da olsa başımızdaki zalimler farklı zalimler de olsa biz, Kâbe'nin etrafında oynayan çocuklar gibiyiz. Nasıl çocuklar amcaları, dedeleri farklı; ama bir parkta iyi bir oyuncak bulduklarında sülale farkı, renk farkı görmeden hemen sarılıyorlar oynamaya. Biz de Kâbe'mizin etrafında rengimiz, dilimiz, ırkımız, başımızdaki zalim farkı, sistem farkı ne olursa olsun; bulduk mu Kâbe'yi etrafında çocuklar gibi şen şakrak oluruz. İrkimizi hatırlamayız, yöremizi hatırlamayız. Biz ümmetine karşı mesuliyet hissi taşıyan bir ümmetiz. Mü'min olmamız, bunu gerektirir.

En başta ne dedik? Mü'min bir insan, mü'min olunca ve Müslüman olunca bu insana ilave bir kulak takmıyorlar. İlave, dijital bir sistemle bağlantı kurmuyor Müslüman. Ee, ne farkı oluyor? Anlayışı değişiyor, idraki değişiyor! İşte mü'min olarak da biz Allah'ın bize iman lütfettiği bu ortamı yani, Ümmet-i Muhammed'den olma ve Abdullah'ın oğlu Muhammed'e iman ederek onun kıyamete kadar devam edecek olan şerefli, haysiyetli ümmetinden olma şuurunu, yirmi dört saat hissederiz. Haber bültenlerinde ümmetimizden birinin başına gelen bir olay, yani başımızdaki bir olay gibi gelir bize. Eğer Yemen'deki bir yangın, sizin yan sokaktaki yangın kadar seni rahatsız etmiyor ve yüreğini yakmıyorsa demek ki Yemen'deki "La ilahe illallah." diyen bir mü'min, senin yanı başında olmadığı için çekim alanının dışına taşıyor. Halbuki Ümmet-i Muhammed, kıyamet günü havz-ı kevserin etrafında aynı peygamberin sancağı altında toplanacaklar.

Dua ederken "O sancağın altında topla bizi!" diye bağırıp çağırıyorsun. Dua ederken kolay! Yemen'e kadar niye çekim alanın gitmiyor senin? "La ilahe illallah." bütün dünyayı çekim alanına alan, en büyük gücümüzdür bizim.

Yeryüzünün ma'mur veya gayr-i ma'mur, her neresinde olsun "La ilahe illallah." diye bir ses yükseldiyse bizim kulaklarımız onu, muhakkak duyacaktır. Çünkü biz, bir duvarın tuğlaları gibi olmadıkça Allah, bizi sevmeyecektir. "Böyle iman olmaz." diyecektir. Çünkü Allah, bir duvarın tuğlaları gibi olan, bütünü bir vücut gibi birbirine kenetlenmiş olan, bir tırnağı acıdığı anda bütün vücudu titreyen ümmet istiyor. Allah, böyle görmek istiyor bizi. Böyle oldu da ashâbı kiram ve Allah onları sevdi. Eğer bir ümmet, kendi yan sokağındaki yangından ızdırap duyuyor da Yemen'deki, Nijerya'daki mü'min kardeşlerinin evinin yanmasından ızdırap duymuyorsa o ümmette "İman yoktur." diyemeyiz; ama "İmanında kalite zafiyeti var, çekim alanı yok." deriz. Tıpkı elindeki cep telefonu gibi. Oraya gidiyor çekmiyor, buraya gidiyor çekmiyor; santralin dibinde çekiyor sadece. Vericinin dibinde mükemmel çekiyor. "Alo, alo!" Sadece orada konuşabiliyor, öteye gidince çekmiyor. Santralin dibinde konuştuğundan sonra, konuşma yapacağı yere giderim daha iyi.

Mü'minler de Kabe'nin dibine gidince veya Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kabrinin başına gidince "Ah Peygamberim, vah Peygamberim! Canım Nijer'li kardeşim!" deyip kucaklaşıyor. Kendi ülkene gelince haber bülteninden bile izleme ihtiyacı hissetmiyorsun. Santralin dibinde çekiyordu, aşkın ne oldu şimdi? İşte mü'min, Ümmet-i Muhammed böyle değildir! Biz öyle bir ümmetiz ki Kâbe'nin dibindeki heyecanımızı biiznillah Teâlâ, kutuplardayken de hissederiz. Yeter ki o, "La ilahe illallah Muhammedu'r Resulullah." deyip bizim aboneliğimiz arasına katılsın. Bizim santrale bağlandı mı biz onu çekeriz, o bizi çeker Allah'ın izniyle. Belki üç yüz sene yaşasak birbirimiz görmeyeceğiz, görmedik; ama ilk görüştüğümüzde subhanallah, sanki yirmi senedir aynı evde büyüymüşüz gibi ne güzel kardeşlik bu! Ne güzeldi ashabi kiramın Mekke'den gelenleri, bağrına basmaları! Ne büyük çekim alanı vardı ki daha önce birbirlerine kılıç kullanmış düşmanlar oldukları halde, "Ben hanımımı boşayayım. Sen bununla evlen." diyecek kadar birbirlerine yakın hissettiler kendilerini. Çekim alanı, budur işte. Bizim frekansı tutturdun mu biz sendeniz, sen de bizdensin Allah'ın izniyle o zaman. Seni Kabe'nin dibinde görsem bağrım basarım, dağ başında görsem başıma alırım, ovada görsem koluma alır beraber yürürüm. Ümmet-i Muhammed'iz biz, böyle bir Ümmet'iz! Böyle idik ve böyle iken Allah, bizimle beraberdi. Bu çekim alanının dışına çıktıkça biz; frekanslar karıştı, sesler karıştı bu sefer. Bir sesler geliyor; ama kimin olduğu anlaşılıyor.

Kardeşler,

Biz Ümmet-i Muhammed'i (aleyhisselatu vesselam) böyle görürüz; ama bu yetmez. Bu ümmetin kıyamete kadarki bütün nesillerini de böyle görmeye çalışırız. Böyle görmek zorunda hissederiz kendimizi. Biz ümmet olarak bugün güçlü veya zayıf olsak da "Yarın ne olacak?" diye hesap yaparız. Bir mahalleye bir cami yapanlar "Zaten yüz haneyiz. Yüz hane olarak burada namaz kılalım." diye cami yapıyorlarsa bu anlayış, bu ümmetin düzeyinde bir anlayış değildir. "Yarın, yüz sene sonra burada namaz kılacaklar için de bu camiyi yapalım." diye hesap yapmaları gerekir. Ashabi kiram (Allah onlardan ebediyen razı olsun) sadece kendilerini düşünselerdi, "Canım peygamberim!" diye peygamberin kabrinin başında onu öpüp okşayıp kalsalardı, "Ben bu mescidin dışında bir yerde namaz kılmam! Canım peygamberimle ben sağlığında namaz kılmıştım, bir daha buradan ayrılamam, burada öleceğim ben!" deselerdi, aklen ne kadar doğru bir iş yapmış olurlardı. Seven gerçekten sevdiğinden ayrılmaz. Hiç o sevda bırakılır da bir yere gidilir mi diye, düşünür insan. Fiilen de böyle hakikaten; ama öyle yapsalardı, canları peygamberin yanında durmayı düşünselerdi, "Ben buradan ayrılamam." deseydi nasıl milyarlarca insan, Müslüman olacaktı şimdi.

Oturup tekkede tespih çekmek yok, tespih tanelerinin her birini kıtanın dibine koymak var! Ağaç fidanı diker gibi, iman dikmek var yeryüzünün bütün mamur bölgelerine. Hatta mü'min gelecek kuşakları düşünen, bu dördüncü perspektifine dikkat ettiği zaman "Şu anda hayat yok Merih'te, hayat yok. Oraya da hayat giderse bir gün ne yapmak gerekir?" diye hesap yapmak zorundadır. Kutuplarda insan yaşamıyor olabilir, "Ya yarın yaşarlarsa!" diye düşünür mü'min. Gelecek kuşakları sadece "Ağaç katliamı yapmayalım. Gelecek kuşak ne yapar? Suyu kirletmeyelim, gelecek kuşak ne olacak?" diye düşünmeyelim.

Onu çevre bakanı düşünsün. Zaten kanunlar, koruma altına alıyor; ama bu ümmetin, mü'minlerden başka koruyucusu yok! Gelecekte namaz ne olacak? Sen bugün bir santim teberrüc (çıplaklık) yapıyorsun, "Bu bir santim, yarın bütün vücudu açan rezil bir kıyafet olur mu? diye niye düşünmüyorsun? Bugün sen, ney çalarak düğün yapıyorsun. Yarın davul, öbür gün zurna, öbür gün de kaval olmayacak mı bu? Niye bunu hesap etmiyorsun? Hayır ve şerri büyüten bir anlayışa, niye sahip olmuyorsun? Ümmeti Muhammed sadece kendisini düşünmez! Ümmetini düşünür; ama iki yüz sene sonra yaşayacak olanlar da bu ümmettendirler. Dolayısıyla onların ne olacağını, nasıl olacağını da düşünmek zorundadır her mü'min.

Kardeşler,

Beşinci perspektifimiz de biz Ümmeti Muhammed'iz ve hayatımız, kalbimiz, beynimiz her şeyimizdir bizim; ama o kadar büyük bir ümmetiz ki o kadar büyük bir merhamet yüklüüz ki biz, bizimle beraber لا اله الا الله محمد رسول الله demeyenlere bile merhametimizin olması gerekiyor. Onları bile düşünmek zorundayız. Evet, onları

oturturken bir sıralamada ilk sıraya oturtamayız; ama insan oldukları için, onlar da bizimle beraber bu dünyayı paylaştıkları için onlara da merhametimiz vardır. Onlara da acırız, onların da hayrını düşünürüz. "Onlar da yarın ateşte yanmasınlar." diye düşünürüz. "Onlardan da bir çocuk ezilmesin yolda." diye bağrımızı siper ederiz. Çünkü biz öyle bir ümmetiz ki rahmetimiz, bizi geçmiştir. "Lil alemin" merhamet sahibi olan bir peygamberin ümmetiyiz biz aleyhisselatu vesselam.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ Ne diyor Allah? "Seni bütün âlemlere rahmet sebebi olarak gönderdik." diyor. Deseydi ki "Ey Peygamber! Biz seni ümmetine rahmet için gönderdik." Biz o zaman "El âlem cehenneme yuvarlarsın." diyecektik, "Ölürse ölsün, dağ kopsun altında kalsın." diyecektik. Öyle diyemeyiz! Kâfire bile merhameti olan bir ümmetiz; ama bu parolanın altına sığınıp da mü'mini görünce göğsünü genişletip kâfiri görünce de ceketini düğmeleyip "Merhametli olalım bu kâfire de." diyen bir laçkalığa da sahip çıkmayız. O ayrı bir konu. Ben, çok merhametliyim. Ümmetime bulutlar gibi merhametim vardır; artanından da kâfirler istifade etsin. Artanından kâfirler istifade edecek! Önce benim ümmetim, benim yavrum, benim komşum, benim diyarım; sonra da onlar. Ben Ümmeti Muhammed'im! Onlara da yetecek kadar merhametim, ilgim, alakam ve sosyal niteliğim vardır.

Kardeşler,

Son, altıncı perspektifimiz de öyle bir ümmetiz ki Peygamberimizin âlemlere rahmet hissesinden, kamburlu develer bile nasibini almıştır. Serçeler bile o minik hallerine rağmen bu merhametten, pay bulmuştur. Bütün cemadata, taş, ova, vadi ne varsa onlara ve hayvanlara da bakışımız "Allah'ın mahlûkatı bunlar." şeklinde olmalıdır. Bir odunu kestikten sonra, ısınmak ya da yemek pişirmek için yakarız; ama bir ağacın bir santimlik dalını bile kırmayız. Allah'ın nimeti, kulları için bunu yarattı! Sana bu dal lazım mı soba yakmak için? Değil. Kıрма bu dalı, kıрма! Baltanı denemek için odun kesme! Dünyadaki bütün serçeleri topla ve kebab yap, afiyet olsun. Tüfeğini denemek için ya da nişan almak için, canlıyı hedef tahtası olarak seçme!

Biz Ümmeti Muhammed'iz! Kendi canımıza değer verdiğimiz gibi, bir yılanın canına da değer veririz; ama yılan da beslemeyiz. O kadar da cıvık değiliz. Ayları koruma altına alıp köyün çocuklarını, ayı korkağı yetiştirmeyiz. Tarlama gelmeyen, ormanda yaşayan ayı hürdür! Tarlamızı, çocuklarımızın yiyeceği ispanakları, lahanaları, mısırları berbat eden ayıya da merhamet etmem! Çünkü insan, ayıdan kıymetlidir. Koruma altına niye alıyorsun? Zarar vermeseydin! Postundan koltuk yapmasaydın daha önce. İstedığın gibi postunu kullan, sonra post yapacak ayı kalmayınca da ayları koruma altına al. Bu kafa bizim kafamız değil! Aylara kurşun denemesi de yapmayız, zevk için tuzak da kurmayız. Ayıya insandan daha çok kıymet vermeyiz. Bunun özeti budur. Biz Ümmeti Muhammed'iz çünkü.

Kardeşler,

Bu altı perspektifimiz hayata ve hayatı yaşadığımız şu fani dünyaya, olaylara nasıl baktığımızı ve nasıl bakmamız gerektiğini gösteren ipuçlarımızdır. Şimdi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hadisi şeriflerinden bu bakışımıza temel oluşturan mantığı görmek istiyoruz. Önce Müslim'in rivayet ettiği bir hadisi şerifi, gündeme getirmek istiyorum. Bu hadisi şerif bu anlattıklarımla ilgili değil. Zaten ben bu ümmetin temel karakterinden söz ederken bir, iki, üç, dört, beş, yirmi beş, otuz diye görev listesi saymıyorum. Fakat şu altı bakış tarzımız var derken, biz filan yerdeki mü'min kardeşimiz ile ilgilenmememiz gerekir derken, camide namaz kıldığın mü'minin derdiyle ilgilenmiyorsan bu namaz arızalı namaz derken, Yemen'deki bir yangın senin arka sokaktaki yangın gibi seni rahatsız etmelidir derken hangi esaslar bizi bu düşünceye sevk ediyor, onu vurgulamak istiyorum.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz İmam Müslim'in rivayet ettiği bir hadisi şerifte buyuruyor ki "Kıyamet günü Allah, kullarını huzuruna çağırıp tek tek hesap soracak. Mesela bir kuluna buyuracak ki 'Kulum gel bakalım, gel.' Ee, mü'min de namazlı, niyazlı bir adam. 'Kulum ben (Allah buyuruyor) hasta idim, sen beni ziyarete gelmedin.' Kul şaşırarak, Rabb'im sen ki âlemlerin Rabb'isin. Sen hasta olur musun

hiç?" "Ben hastayım." diyor Allah, "Niye beni ziyaret etmedin?" diyor Allah. Ee kul da diyecek ki "Sen âlemlerin Rabb'isin sen nasıl hasta olursun?" Buyuracak ki Allah "Öyle değil. Filanca kulum senin mahallende hastaydı. Onu ziyaret etmemiştin, etseydin ben oradaydım o zaman." Ümmeti Muhammed karakteri bu işte! Ayşe abla hasta olmuş, Fadime abla da onu ziyaret gidiyor. Olmaz, bu yalan, böyle bir ziyaret olmaz! Allah, Aişe ile ilgilenmeni istediği için oradasın sen. "Yahu herkes gitti. Biz gitmezsek sonra ölür falan. Diyecekler ki son hastalığın da bile gelmedi." Ayağın kırılıns da gitme böyle bir ziyarete! Değmez, ne işin var hastanede kalabalık yapıp mikrop saçyorsun orada bir de.

"Bu Rabb'imın kuluymdu benim gibi. Hastalandı morale ihtiyacı var. Ben gideyim de ona moral vereyim. Rabb'im benden razı olsun." Hasta ziyareti! "Kulum ziyaretime gelmedin, ben hastaydım." "Sen nasıl hasta olacaksın, âlemlerin Rabb'isin." "Filanca hastaydı ya sizin mahallenizde, akraban, komşun ben oradaydım o zaman işte." Hasta ziyaretine değil, hastayı hasta eden Allah'ın rızasına gidiyoruz biz. Mantık, Ümmeti Muhammed mantığı bu! Dalkavuk, yağcı mantığı değil. Sonra buyuracak ki Allah "Kulum, ben bir gün senden yiyecek alacak kadar sıkışmıştım. Hiç bana yardım etmedin sen." Kul diyecek ki "Rabb'im sen hiç aç olur musun? Sen Âlemlerin Rabb'i Allah'sın zaten. Neren aç olacak da ben seni doyuracaktım." "Öyle değil kulum. Filancayı duymuştun sen yiyeceği yoktu filan zaman hani. O zaman ona bir tas çorba götürseydin onu bana vermiş olacaktın." Ümmeti Muhammed bu! Kamyona tarihi geçmek üzere olan makarnaları dolduran bir ümmet, değiliz biz. Filan yerde deprem olmuş, acil ihtiyaç var. Öyle değil! "Filancanın borca ihtiyacı varmış, gün olur işleri düzeltir adam. Lazım olur bizim de adımız bulunsun listesinde." Öyle yemek yedirmeyiz biz!

مَنْ ذَا الَّذِي يُفْرِضُ اللَّهُ قَرْضًا حَسَنًا Allah'ın eline borç koymak isteyen ümmetiz biz. Bir tas çorbayı Allah'a veririz, yetim çocuğa değil. Vereceksem Allah'a veririm! Sonra çocuk bunu tepecek! Kendi çocuğu insanın yediği içtiğini unutuyor da filan ülkede filan çocuk yetim kalmış, aç kalmış "Banane ya! Devleti doyursun." derim, hiç tereddüt etmem derim. "Allah'ın yarattığı filan çocuk aç kalmış." deyip Allah'a bir tas çorba veririm. Böyle yapınca da tarihi geçecek makarnaları veremem hiçbir zaman! Hiç Allah'a tarihi geçmiş makarna verilir mi?

Yine Müslim'in hadisinden devam ediyoruz. Sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki "Allah diyecek ki kuluna; Kulum bir bardak su istemişim senden hatırlıyor musun?" "Sen su içer misin ya Rabb'i?" diyecek kulu, "Sen ne işin var suyla?" diyecek. Buyuracak ki Allah "Kulum hatırlıyor musun? Birisinin bir bardak suya bile ihtiyacı vardı. Senin de kuyu açma vesaire sadaka ile su verme imkânın vardı. Başından savmıştın. O bir bardak suyu verseydin onu bana vermiş olacaktın sen." Ümmeti Muhammed bu! Bir bardak suyu götürüp Allah'a veren ümmetiz biz. Böyle bir ümmetiz. Bunun için "Susuz kalmış bir köpeğe (necis, pis bir mahlûk olduğu halde susuz kalmış bir köpeğe, susuzluktan dili dışarı sarkmış bir köpeğe) bir tas su içiren bir günahkârı affetti Allah." diyor Peygamber aleyhisselam efendimiz. Çünkü o köpeğe su vermedi, suyu Allah için verdi.

Kardeşler,

Bizim yardımımız, ilgilenmemiz, hayata bakışımız, hastaya bakışımız, aç bir yetime bakışımız, suya muhtaç bir insana bakışımızın temel mantığını konuşuyoruz. Bir de şu olayı hepimiz, hafızamıza ebediyen unutmayacağımız müthiş bir şey olarak kaydedelim kardeşler. Bu da sosyal kimliğimize, ailemize, akrabamıza, çevremize ve vakıftaki, dernekteki, köy lokalindeki arkadaşlara bakış tarzımızın ne olması gerektiğini anlatan bir müthiş olay arkadaşlar. Hepimizin çok iyi bildiği üzere Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin hanımı, anamız, dünyanın en değerli kadınlarından birisi olan Aişe radiyallahu anhaya, bir zina iftirası olmuştu. Kur'an-ı Kerim'de "İfk Olayı" olarak bu anlatılır. Defalarca duymuşsunuzdur. O olayı anlatmaya gerek yok; ama Buhari ve Müslim'den ve pek çok hadis kitabından nakledebileceğimiz bir ayrıntı var o olayın içinde. Ashabı kiramın içine sızmış olan münafık nesil, münafık kadro bunu çok iyi bir fırsat gibi görüp Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi, tam alınının ortasından vurmaya düşündüler. Namus ve iffet için gelmiş, Miraç görmüş, daha henüz yedi sene önce Sidretü'l Müntheha'ya kadar yükselmiş peygamberi ailesinden vurmaya istedikler. "Aişe zina yaptı." dediler. Kendilerine göre de makul ve basınca belirlenmiş gerekçeler de buldular. Fakat Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem ve ashabının eli dili tutuldu! Ne diyeceklerini şaşırıldılar. "Yok!" demekle olmuyor. Çamur attılar, iz bıraktı. Bu olay göklere kadar yeryüzünü, karanlık hale getirdi.

Dünyanın ve ahretin, yaratılmış ve yaratılacak bütün insanların efendisinin en değerli dostunun, en değerli kızına namus iftirası atıldı. “Yok!” desen ortada bir süreç işliyor. “Oldu Allah affetsin.” desen böyle bir şey olmadı. Olmadığını belgeleyemiyorsun! Olduğunu söyleyenler “Biz söylemedik, böyle duyduk.” diyorlar. Bu süreçte en büyük darbeyi şüphesiz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yedi! Ondan sonra da Aişe anamız yedi en büyük darbeyi.

Peygamberin evinde böyle bir iftira kaynıyor, kazan oldu her yer. O kazanın içinde Resulullah kaynıyor, ashabi kaynıyor. Onlardan sonra da en büyük darbeyi şüphesiz, Ebubekir radiyallahu anh yedi. Kızı gitti, peygamberin evinde böyle bir iftiraya sebep oldu. Kim Ebubekir, herhangi bir insan mı? Herhangi bir sahabe mi? Çok eski bir Müslüman mı, yoksa Resûlullah’ın mağara arkadaşı mı? Allah’ın “İkinin ikincisi” dediği adam, Sevr Mağarası’nda Peygamber aleyhisselama can vermiş insan, mal vermiş insan, hayat vermiş insan. Onun kızı yüzünden peygamberin yüzü, mosmor olmuş. Mahzun bir Peygamber ve günler geçiyor. Hiç kimse “Böyle değil!” diyemiyor. Peygamber aleyhisselam mescide geliyor, neşesiz huzursuz, canı sıkın, ne diyeceğini bilemiyor. “Yok, canım benim hanımım böyle bir şey yapmaz! Dili kurusun böyle diyen!” demiyor. Çünkü hukuka aykırı. Böyle bir şey söylemek hukuka aykırı! Söylersen sen bunu, ondan sonra her dedikoduya karşı “Böyle bir şey yok!” demek yeterli olacak. Bir hukuki sürecin işlenmesi gerekiyor. Bu süreç esnasında Medine kaynıyor. Kimi münafıklar özellikle münafıklar,” Vay be, vay be! Olmaz, yakışmadı!” gibi güya çok ahlaklı bir tavır sergiliyorlar. Kimi de Allah, onlara bir musibet verecek ya! Ayakları kayıp dilleri uzayıp “Yahu yakışmadı peygamberin evine! Böyle bir dedikodu olmamıştır.” Şimdi o amayı, ilave ediyorlar ya “Sanki çok iyi oldu.” der gibi oluyor bu tabii.

Nihayetinde Allah Kur’an ayeti indirdi ve bu olaya karışanların; ahlsız, asıl şeytan kendilerinin olduklarını, Aişe’nin göklerden tertemiz beraati bulunduğunu, namuslu, iffetli, yabancı bir insana göz uzatmamış, kimsenin ona göz uzatmadığı bir insan olduğunu Allah, Kuran’da indirdi. Dolayısıyla kapkaranlık bir gecenin ortasında mesela; gece ikide, birden güneş açıp her yer bembeyaz olmuş gibi oldu Medine. Yüzler güldü, mutluluklar oldu! Sonra Kur’an, bu iftiraya karışanların her birine seksen sopa vurulmasını emretti. Zina iftirasında bulunan insanlara verilen ceza budur bizim şeriatımızda! Bir kadına zina ettiğini söylersen bunu da dört şahit ile ispat edemezsen, seksen sopa yersin. Onun için çıplak da geziyor olsa bir kadın, ona zina iftirasında bulunmak çok büyük suçtur bizim dinimizde, Kuran’ımız da, şeriatımızda.

Şimdi bu gece yarısı gece ikide birden güneş açıldı ya, her taraf bembeyaz oldu. Karanlıkta kimin ne yaptığı belli olmuyordu. Birdenbire dosyalar hazırlandı, araştırıldı. Münafıklar, bu işin başında çıktılar; ama İblis onları çok iyi bir tezgâha getirdi. Direkt “Aişe radiyallahu anha böyle yaptı.” demediler. “Yahu böyle bir dedikodu var. Ne demek bu?” filan gibi medyatik kalıplar kullandılar, kanunen suç olmasın diye. Medyatik kalıp kullandıkları için yağ gibi hemen suyun üstüne çıktılar, suçsuz oldular. “Biz öyle bir şey demedik. Haşa, estağfurullah!” “Çok üzülmüştük niye dendiğine.” filan dediler. Sonra bir iki sahabe “Yahu...” derken medyatik bir kalıp kullanamadılar. Münafık değiller çünkü! Kullanamayınca dosya onların üstüne kaldı. Bu dedikoduyu kimin yaydığı ortaya çıkınca on tane münafık hemen yağ gibi çıktılar üstelik “Vay bunu yapanlara! Şöyle yazı, böyle yazık!” deyip bir de haklı çıktılar bu işte. Fakat öbür sahabeler, erkek gibi konuştukları için yani “Böyle bir şey demedik. Filan yerde diyorlardı. Biz de katıldık bu lafa.” gibi oldu. Dosya kala kala sahabelerden bir kısmının üstüne kaldı. Ciddi bir afet bu tabii ki, ciddi bir afet! Neticede yapılan araştırmalarda Mıstah isimli zavallı bir sahabenin üstüne kaldı bu dosya.

Mıstah kim? Fakir, yiyeceği içeceği olmayan zavallı bir sahabe! Müslüman olduğundan beri de senelerdir, Ebubekir’in yardımlarıyla geçiniyor. Ebubekir’in parasıyla yaşıyor, yuva kuruyor, yardım alıyor. Hâlâ ondan burs alıyor diyelim. Ebubekir’in kızının üzerindeki iftira, ona kaldı. “Böyle bir şey yapmadım.” da demedi. “Evet, konuşmuştuk.” dedi. Şimdi, senelerdir yardım alıyorsun, çoluk çocuğunun rızkını Ebubekir’den alan bir adamsın. Ebubekir’in kızı, Peygamber aleyhisselamin karısına (mü’minlerin anasına) iftira ediliyor. Senin de bu işte parmağın var. Ebubekir bunu duyunca yemin etti. “Vallahi Mıstah’a kuruş yok benden daha!” dedi. Zaten seksen sopa yedi adamcağız; ama Ebubekir’in de ağrına gitti. Şu fani dünyada milyarlarca insanız. Bir babanın, kızına böyle bir iftira yapan bir adama “Bir daha bir kuruş sadaka vermeyeceğim!” demesi kadar doğal bir şey var mı? Çok iyi yaptı, Âlimallah çok iyi yaptı! Sen nasıl yaparsın, Müslüman’a iftira edilir mi bir defa? Bırak!

Aişe'ye dil uzatılır mı? Bırak yahu, babasının parasıyla yaşıyorsun sen! Pek çoğumuz işte "Burs verdiğim yeğenim önce beni tepti." filan deriz "Ya vallaha billaha bir daha benim kapıma gelmesin!" diyoruz. Fakat burada muhteşem bir şey var. Yer Medine bir defa, Medine-i Münevvere bir defa yer, yer acayıp! Olayın tanığı sanığı yeryüzünün en büyük şerefli insanları Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, Ebubekir, Aişe gibi dev isimler! Merih, Jüpiter, Ay, Güneş gibi şeyler bunlar. Gökyüzünde büyük cisimleri sayar gibi isimler bunlar.

Mıstah, kötü yakalandı! Ebubekir de yemin etti, "Vallahi ona kuruş yok benden." dedi. Gidip vursa da kırsa da hakkıdır bize göre aslında. "Ulan ben seni besliyorum. Benden aldığın paralarla, gıdalandın, yedin, içtin kızıma iftira ediyorsun." Fakat arkadaşlar, Ebubekir yemin edince Nur Suresi'nden ayet indi bu sefer.

وَلَا يَأْتِلْ أَوْلُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أَوْلَى الْقُرْبَى وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

Şimdi Ebubekir ne yaptı? "Vallahi Mıstah'a kuruş vermeyeceğim daha!" dedi. "Ölsün acıdan!" demeye getirdi. Ayet indi. Nur Suresi'nin 22. ayeti. "Sizden verecek imkânı olanlar fakir fukaraya, Allah yolunda hicret etmişlere vermemeye yemin etmesinler." Peki ya Rabb'i! **وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا** " Bu olayı affetsinler, görmezden gelsinler. " **أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ** " "Sizi de Allah'ın affetmesini istemez misiniz? O zaman affedin." Hangi suçu? Haftalarca Medine karanlıkta kalmıştı. Hatta Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Aişe'ye "İstersen git babanın evine. Burada çok moralin kırılıyor." demişti. Az kalsın Peygamberin, ailesi dağılıyordu. Yarı dağılmıştı da bu olayda zaten. **أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ** "Allah'ın sizi de affetmesini istemez misiniz?" Buhari ve Müslim'de rivayet ediliyor bu hadisi şerif, Aişe anamız radyallahu anha diyor ki bu ayet inince ve Ebubekir ayeti duyar duymaz "Vallahi isterim, vallahi isterim! Sen beni affet, ben de Mıstah'ı affettim ya Rabb'i!" dedi. Bursu kaç para veriyorsa, aylık ne veriyorduydu artık kat kat çoğaltmış bunu. Kızına iftira eden adama! Biz, böyle bir ümmetiz! Allah'ın hatırı için, kızımıza iftira edeni bile affederiz. Bu ümmet, bu ümmet! İrkçiliğimizi, akraba düşkünlüğümüz olmaz bizim. Sıla-i rahimi, imandan kabul ederiz. Allah'ın hatırı için de kâinatı yakarız, hırsımızı sıfırlarız.

أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ Bizden birine söylendiğini düşünün kardeşler "Seni de Allah affetsin istemez misin?" Otomatik cevabımız bizim "O başka, o iş başka! Karıştırma o işi, karıştırma. O işi karıştırma. Hele bir intikamımızı alalım biz." olurdu herhalde. Ebubekir'in bu işte haklı olduğuna, Kur'an şahit. Çünkü aynı bu 22. ayetten önceki ayet "Ahlaksız çeteydi onlar." diyor. "Ahlaksız çeteydiler." diyor. "Çete, çete!" diyor onlara Allah Teâlâ. "Ahlaksız çete!" diyor. Ondan sonra da "Affedin gitsin." diyor. Esas imtihanı, Ebubekir gördü burada. Çünkü Ebubekir, bu ümmetin en büyük adamı! İmanı yüzde yüz içine sinmiş bir mü'min olarak bu vasfı, hak edip etmeyeceğini Allah bize göstermeyi murat etti. Ebubekir, müthiş bir imtihan kazandı. Gidip mesela "Ya Resulullah! Allah böyle diyor; ama ben haksız mıyım bu işte? Nasıl affedeyim şimdi?" demedi. "Elimle beslediğim bu canavarı, bari gözüm görmesin tamam seni, görmeyeyim bir daha!" demedi. "Ne veriyorsam fazlasını vereceğim." diye yemin etti bu sefer. Çünkü çok müthiş bir zemin kurdu Allah.

Sizi de Allah'ın affetmesini sevmez misiniz? **وَلْيَصْفَحُوا** "O zaman affedeceksiniz." Madem Allah için her şeyi yapmaya hazırdın sen. Şimdi şu sinirini, şu nefret ateşini bir durdur, görsün Allah bakalım. "O başka o, iş başka, o iş başka!" Ebubekir de "O iş başka!" dese idi hakkıydı; ama neyi kaybedecekti. En gergin zamanda bile Allah sevgisi uğruna, her şeyi feda edip edemeyeceği imtihanını kaybedecekti. Onu, kazandı Ebubekir! Ebubekir'i seven herkes, bu imtihana tabiidir. Öyle camiinin duvarına "Ebubekir" yazmakla olmuyor bu işler. Ebubekir'in ismi camilerin duvarlarına yazıldıysa bunun için yazıldı, işte bunlar Ebubekir'i yazdırdı! Bu ümmet, böyle bir ümmettir! Yüreği ateş dolar, "Allah için..." denince serin bir selamete döner. Bunu yapabilmek, imtihan kazanmaktır. Öyle keyfin yerinde tavaf ederken sadaka vermek, çok kolay!

Velhamdülillahi Rabbi'l alemin